

Gerard van Gemert

Sem slaat zijn slag

8

De eerste training

‘Zo, Sem, wat heb ik gehoord?

Kom je volgend seizoen ook hockeyen?’ vroeg Arjan, de trainer van het team waar Mattijs in speelde.

Sem knikte. ‘Ja, ik mag op hockey.’

Zijn ogen glinsterden.

‘Dat is goed nieuws,’ zei Arjan lachend.

‘Dus je vond de trainingen leuk?’

‘Echt wel,’ antwoordde Sem.

‘Fijn,’ zei Arjan.

‘Ik vind dat ons shirt goed bij je past.’

Sem glimlachte en moest aan de woorden van zijn broer denken, toen hij voor de spiegel stond.

Arjan legde zijn hand op Sems schouder.

‘Ik zal kijken of je dan volgend seizoen in ons team kan. Dat zou wel leuk zijn, toch?’

‘Zeker,’ antwoordde Sem.

Mattijs, die naast hem stond, sloeg zijn arm om de nek van zijn vriend. ‘Dat zou zeker gaaf zijn, hè?’

Sem knikte.

‘Zou je het leuk vinden om zaterdag mee te doen met de wedstrijd?’ vroeg Arjan.

‘Ja, cool,’ reageerde Mattijs voor Sem

iets kon zeggen. ‘Dan spelen we samen in een echte wedstrijd. Nog veel leuker dan trainen.’

‘Zaterdag moet ik nog voetballen,’ zei Sem.

‘We moeten nog twee wedstrijden spelen.’

‘O, dat is jammer,’ zei Arjan.

‘Want het is onze laatste wedstrijd van dit seizoen, daarna spelen we niet meer.’

‘Ik kan wel aan mijn vader en moeder vragen of ik mag hockeyen in plaats van voetballen,’ vroeg Sem.

‘Vraag maar,’ zei Arjan. ‘Als dat doorgaat, moeten je ouders mij even bellen. Ik zal je straks het nummer van mijn mobieltje geven, goed?’

‘Goed,’ zei Sem.

‘Dan gaan we nu trainen,’ zei Arjan en hij riep alle spelers van HC Quick E3 bij elkaar.

‘Ik hoop dat het mag,’ zei Mattijs toen ze naar het veld liepen.

‘Ik ook,’ antwoordde Sem. Maar hij was bang dat het niet zou mogen. Hij zat nog op voetballen en nog niet op hockey. En van zijn vader moest hij eerst het voetbalseizoen afmaken, dus eigenlijk moest hij gewoon voetballen.

‘We spelen tegen de E2 en daar hebben we vorige keer met 5-1 van verloren. Misschien zorg jij ervoor dat we deze keer winnen,’ zei Mattijs.

‘Ik hoop het,’ antwoordde Sem.

De training was fijn. Van Arjan moesten ze allemaal leuke oefeningen doen en veel overslaan. Sem vond op doel slaan nog het coolste van alles. Maar de E3 had een goede keeper en het was moeilijk om een doelpunt te maken. Toch lukte het hem een paar keer.

Na afloop kregen ze in het clubhuis limonade. Sem vond dat de E3 een leuk team was. De andere spelers praatten gewoon met hem alsof hij het hele seizoen had meegedaan. Alleen Victor deed nog wel eens narrig, maar dat deed hij tegen iedereen. Arjan had koek meegenomen en deelde die uit. 'Sem komt volgend jaar misschien bij ons in het team,' zei hij. 'Waarom?' vroeg Victor. 'Omdat hij op hockey gaat natuurlijk,' zei Mattijs. 'Hij kan toch ook in een ander team,' zei Victor. 'Ik vind het leuk als hij bij mij komt,' zei Mattijs. 'Nou, ik niet,' zei Victor. Arjan bemoeide zich ermee. 'Geen ruzie maken. Ik vind het hartstikke leuk als Sem bij ons in het team komt.' De meeste spelers van de E3 knikten, alleen Victor niet. Er kwam een man bij de tafel staan waar de E3 zat te drinken. 'Mag ik Victor meenemen, Arjan?' zei hij. 'Hij moet vandaag ook nog trainen voor honkbal.' Ah, dat is vast Victors vader, dacht Sem. 'Prima,' zei Arjan. 'Tot zaterdag, Victor.' Victor zei niets terug. 'Zeg eens netjes gedag,' zei Victors vader. 'Dag,' zei hij met een chagrijnig gezicht en samen met zijn vader liep hij het clubhuis uit. 'Mogen wij ook gaan?' vroeg Mattijs. 'Ja, hoor,' antwoordde Arjan. 'Wel eerst even jullie bekers

in de prullenbak gooien graag.'

Binnen een paar seconden zat er niemand meer om de tafel en waren alle bekers opgeruimd.

'Zullen we naar huis gaan?' vroeg Mattijs.

'Is goed,' antwoordde Sem. Ze zeiden Arjan gedag en liepen het clubhuis uit in de richting van hun fietsen.

Mattijs deed zijn fiets van het slot en keek waar Sem was.

Die liep tussen de fietsen door.

'Ik kan mijn fiets niet vinden,' zei hij.

'Hij stond toch vlak bij die van mij?' vroeg Mattijs.

'Dat dacht ik ook,' zei Sem.

'Maar daar staat hij niet meer.'

'Hoe kan dat nou?' vroeg Mattijs.

'Hij zal toch niet gestolen zijn?' vroeg Sem.

Hij voelde tranen achter zijn ogen branden.

'Misschien heeft iemand hem ergens anders neergezet,' zei Mattijs.

Sem liep tussen alle fietsen door, maar zag de zijne er niet tussen staan. Dat deed hij een keer of drie en daarna gaf hij het op.

'Ik zie hem echt niet,' zei hij.

'Balen, man,' zei Mattijs. 'Echt balen.'

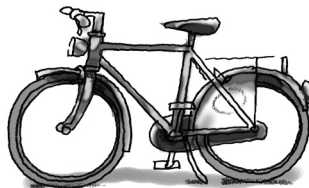
Hij was van zijn fiets gestapt en zocht net als Sem tussen alle fietsen die er stonden.

Nadat hij ze allemaal had nagekeken, liep hij terug naar zijn eigen fiets. Hij keek naar de weg aan de overkant van de sloot. Deze sloot scheidde het complex van de hockeyclub van de weg.

'Kijk, daar gaat hij,' riep Mattijs en hij wees naar de overkant.

Waar is de fiets?

Sem stopte direct met zoeken en keek naar de plek waar Mattijs naar wees. Daar zag hij een jongen op zijn fiets. De jongen had een pet op en zijn lange, donkere haar kwam er in een staart onderuit. Het was heel duidelijk dat het Sems fiets was. Sem had op de jasbeschermer aan de achterkant van zijn fiets een grote sticker van de voetbalclub geplakt. Hij had hem een half jaar geleden voor zijn verjaardag gekregen. Mama was boos geworden omdat hij een sticker op zijn nieuwe fiets had geplakt, maar hij mocht hem toch laten zitten. ‘Als je hem er niet goed af krijgt, wordt het helemaal een rommeltje,’ had ze gemopperd.

‘Hey,’ schreeuwde Sem. ‘Geef mijn fiets terug.’ De jongen stopte even met trappen, keek naar de twee jongens die bij de fietsen stonden en fietste daarna zo hard als hij kon door. ‘Kom op,’ zei Mattijs. ‘Erachteraan.’ ‘Ik heb geen fiets,’ zei Sem. ‘Spring maar bij mij achterop.’ Sem pakte zijn hockeystick en ging achter op de fiets van Mattijs zitten. Zo snel als hij kon,

De eerste training

‘Zo, Sem, wat heb ik gehoord?

Kom je volgend seizoen ook hockeyen?’ vroeg Arjan, de trainer van het team waar Mattijs in speelde.

Sem knikte. ‘Ja, ik mag op hockey.’

Zijn ogen glinsterden.

‘Dat is goed nieuws,’ zei Arjan lachend.

‘Dus je vond de trainingen leuk?’

‘Echt wel,’ antwoordde Sem.

‘Fijn,’ zei Arjan.

‘Ik vind dat ons shirt goed bij je past.’

Sem glimlachte en moest aan de woorden van zijn broer denken, toen hij voor de spiegel stond.

Arjan legde zijn hand op Sems schouder.

‘Ik zal kijken of je dan volgend seizoen in ons team kan. Dat zou wel leuk zijn, toch?’

‘Zeker,’ antwoordde Sem.

Mattijs, die naast hem stond, sloeg zijn arm om de nek van zijn vriend. ‘Dat zou zeker gaaf zijn, hè?’

Sem knikte.

‘Zou je het leuk vinden om zaterdag mee te doen met de wedstrijd?’ vroeg Arjan.

‘Ja, cool,’ reageerde Mattijs voor Sem

iets kon zeggen. ‘Dan spelen we samen in een echte wedstrijd. Nog veel leuker dan trainen.’

‘Zaterdag moet ik nog voetballen,’ zei Sem.

‘We moeten nog twee wedstrijden spelen.’

‘O, dat is jammer,’ zei Arjan.

‘Want het is onze laatste wedstrijd van dit seizoen, daarna spelen we niet meer.’

‘Ik kan wel aan mijn vader en moeder vragen of ik mag hockeyen in plaats van voetballen,’ vroeg Sem.

‘Vraag maar,’ zei Arjan. ‘Als dat doorgaat, moeten je ouders mij even bellen. Ik zal je straks het nummer van mijn mobieltje geven, goed?’

‘Goed,’ zei Sem.

‘Dan gaan we nu trainen,’ zei Arjan en hij riep alle spelers van HC Quick E3 bij elkaar.

‘Ik hoop dat het mag,’ zei Mattijs toen ze naar het veld liepen.

‘Ik ook,’ antwoordde Sem. Maar hij was bang dat het niet zou mogen. Hij zat nog op voetballen en nog niet op hockey. En van zijn vader moest hij eerst het voetbalseizoen afmaken, dus eigenlijk moest hij gewoon voetballen.

‘We spelen tegen de E2 en daar hebben we vorige keer met 5-1 van verloren. Misschien zorg jij ervoor dat we deze keer winnen,’ zei Mattijs.

‘Ik hoop het,’ antwoordde Sem.

De training was fijn. Van Arjan moesten ze allemaal leuke oefeningen doen en veel overslaan. Sem vond op doel slaan nog het coolste van alles. Maar de E3 had een goede keeper en het was moeilijk om een doelpunt te maken. Toch lukte het hem een paar keer.

Na afloop kregen ze in het clubhuis limonade. Sem vond dat de E3 een leuk team was. De andere spelers praatten gewoon met hem alsof hij het hele seizoen had meegedaan. Alleen Victor deed nog wel eens narrig, maar dat deed hij tegen iedereen. Arjan had koek meegenomen en deelde die uit. 'Sem komt volgend jaar misschien bij ons in het team,' zei hij. 'Waarom?' vroeg Victor. 'Omdat hij op hockey gaat natuurlijk,' zei Mattijs. 'Hij kan toch ook in een ander team,' zei Victor. 'Ik vind het leuk als hij bij mij komt,' zei Mattijs. 'Nou, ik niet,' zei Victor. Arjan bemoeide zich ermee. 'Geen ruzie maken. Ik vind het hartstikke leuk als Sem bij ons in het team komt.' De meeste spelers van de E3 knikten, alleen Victor niet. Er kwam een man bij de tafel staan waar de E3 zat te drinken. 'Mag ik Victor meenemen, Arjan?' zei hij. 'Hij moet vandaag ook nog trainen voor honkbal.' Ah, dat is vast Victors vader, dacht Sem. 'Prima,' zei Arjan. 'Tot zaterdag, Victor.' Victor zei niets terug. 'Zeg eens netjes gedag,' zei Victors vader. 'Dag,' zei hij met een chagrijnig gezicht en samen met zijn vader liep hij het clubhuis uit. 'Mogen wij ook gaan?' vroeg Mattijs. 'Ja, hoor,' antwoordde Arjan. 'Wel eerst even jullie bekers

in de prullenbak gooien graag.'

Binnen een paar seconden zat er niemand meer om de tafel en waren alle bekers opgeruimd.

'Zullen we naar huis gaan?' vroeg Mattijs.

'Is goed,' antwoordde Sem. Ze zeiden Arjan gedag en liepen het clubhuis uit in de richting van hun fietsen.

Mattijs deed zijn fiets van het slot en keek waar Sem was.

Die liep tussen de fietsen door.

'Ik kan mijn fiets niet vinden,' zei hij.

'Hij stond toch vlak bij die van mij?' vroeg Mattijs.

'Dat dacht ik ook,' zei Sem.

'Maar daar staat hij niet meer.'

'Hoe kan dat nou?' vroeg Mattijs.

'Hij zal toch niet gestolen zijn?' vroeg Sem.

Hij voelde tranen achter zijn ogen branden.

'Misschien heeft iemand hem ergens anders neergezet,' zei Mattijs.

Sem liep tussen alle fietsen door, maar zag de zijne er niet tussen staan. Dat deed hij een keer of drie en daarna gaf hij het op.

'Ik zie hem echt niet,' zei hij.

'Balen, man,' zei Mattijs. 'Echt balen.'

Hij was van zijn fiets gestapt en zocht net als Sem tussen alle fietsen die er stonden.

Nadat hij ze allemaal had nagekeken, liep hij terug naar zijn eigen fiets. Hij keek naar de weg aan de overkant van de sloot. Deze sloot scheidde het complex van de hockeyclub van de weg.

'Kijk, daar gaat hij,' riep Mattijs en hij wees naar de overkant.